

Obres escollides de Rosa Luxemburg en català

L'ORIGEN DEL PRIMER DE MAIG

Febrer 1894

Versió catalana establerta des de: "El origen del Primero de Mayo" (traducció per a l'**Espacio Rosa Luxemburg** de Marion Kaufmann des de la versió alemanya)

Edicions internacionals Sedov

La feliç idea d'instaurar un dia de festa proletària per a aconseguir la jornada laboral de vuit hores va nàixer a Austràlia, on ja en 1856 els obrers havien decidit organitzar un dia complet de vaga, amb mitings i entreteniment, com una manifestació a favor de la jornada de vuit hores. Es va escollir el 21 d'abril per a aqueixa celebració.

Al principi, els obrers australians pensaven en una única celebració, aquell 21 d'abril de 1856. Però com aqueixa primera celebració va tenir un efecte molt fort sobre les masses proletàries d'Austràlia, animant-les amb idees agitadores, es va decidir repetir-la tots els anys.

Efectivament: què podria proporcionar-los als treballadors més coratge i fe en la seua pròpia força que un atur massiu, decidit per ells mateixos?

Què podria proporcionar-los més valor als eters esclaus de les fàbriques i dels tallers que el reconeixement de la seua pròpia gent?

Per això, la idea d'una festa proletària fou ràpidament acceptada i va començar a estendre's d'Austràlia a altres països, fins a conquerir finalment tot el món proletari.

Els primers a seguir l'exemple dels obrers australians foren els nord-americans.

En 1886 es va fixar el 1er de maig com el dia de la vaga universal. Aqueix dia, 200.000 treballadors van abandonar els seus llocs de treball i van exigir la jornada laboral de vuit hores. Més tard, la policia i la fustigació legal van impedir per molts anys la repetició d'aqueixa gran manifestació.

No obstant això, en 1888 van restablir la seua decisió i van fixar el 1er de maig de 1890 com el dia de la següent celebració.

Mentrestant, el moviment obrer a Europa s'havia enfortit notablement. L'expressió més poderosa d'aquest moviment va ocórrer al Congrés Internacional Obrer de 1889. En aqueix Congrés, a què van assistir 400 delegats, es va decidir que la jornada de vuit hores havia de ser la primera

reivindicació. El delegat dels sindicats francesos, l'obrer Lavigne de Bordeus, va proposar difondre aqueixa reivindicació en tots els països mitjançant un aturada universal. El delegat dels treballadors nord-americans va cridar l'atenció dels seus camarades sobre la decisió d'anar a la vaga el dia 1er de maig de 1890, per la qual cosa el congrés va fixar aqueixa data per a la festa proletària universal.

Els obrers, igual que trenta anys abans en Austràlia, pensaven només en una única manifestació. Aqueix 1er de maig de 1890 el congrés havia decidit que els treballadors de tots els països es manifestarien junts per la jornada de vuit hores. Ningú havia parlat de repetir la celebració en anys següents. Naturalment, ningú podia predir l'enorme èxit que tindria aqueixa idea ni la rapidesa amb què seria adoptada per la classe obrera. No obstant això, fou suficient celebrar el 1er de maig tan sols una vegada perquè tots compregueren i sentiren que havia de convertir-se en una institució anual i permanent.

El 1er de maig significava establir la jornada de vuit hores. Però encara després d'haver aconseguit aquest objectiu, aqueix 1er de maig no fou abandonat. Mentre continue la lluita dels obrers contra la burgesia i la classe dominant, mentre totes les exigències no hagen sigut satisfetes, el 1er de maig continuarà sent la manifestació anual d'aqueixos reclams. I quan arriben dies millors, quan la classe obrera del món haja aconseguit el seu objectiu, és probable que la humanitat sencera també celebri el 1er de maig, honorant les amargues lluites i els patiments del passat.